

Beværningsantallet, vil Ejeren af den Ejendom, hvori den paagældende Beværnning har været dreven maaske i umindelige Tider, og hvis Indretning maaske har kostet store Summer, pludselig kunne se sin Ejendoms Værdi synke til et Minimum, idet han da maa omdanne sine Lokaler til andet Brug, hvad mulig ikke kan lade sig gøre og under alle Omstændigheder er kostbart og jævnlig lidet indbringende. Der bør derfor enten gives fast Bevilling til Ejeren af en saadan Ejendom, hvori der i en vis Tid har været drevet Beværnning i Lokaler, som fyldestgøre Lovens Fordringer, eller altid gives Bevilling til den ny Indehaver af et saadant Lokale, naar det blot konstateres, at det gamle Borgerskab, som den tidligere Indehaver besad, er annulleret.

Forslagets Forskrift om Tidspunktet for Ansøgnings Indgivelse og Bevillingsnævnets Uddeling af Bevillinger vil i første Række gaa ud over Ejeren af den Ejendom, hvori det paatænkes at oprette Beværnning, idet det endelige Svar paa en Ansøgning kan trække ud i indtil $1\frac{1}{4}$ Aar og i heldigste Tilfælde vil lade vente paa sig i 4 Maanedere, og Ansøgeren, der ikke kan være sikker paa at faa sin Ansøgning bevilget, ikke vil inlade sig paa at betale Leje i Ventetiden, saa at Ejeren i den Tid mister Indtægten af det paagældende Lokale. Ansøgninger om ledige Bevillinger bør kunne indgives til en hvilken som helst Tid af Aaret og Afgørelsen lægges i Kommunalbestyrelsens Haand.

Endelig bør der kunne gives Fritagelse fra Hovedregelen om Lokalets Indretning og Beliggenhed for saadanne Ejendomme Vedkommende, hvor den Art Lokaler i lang Tid har været indrettet.

Andragendet er oversendt til Udvalget, der er nedsat til Behandling af Forslag til Lov om Beværnning og Gæstgiveri samt om Handel med stærke Drikke.

15. *Fra Frederiksberg Grundejerforening* om: *principalt*, at Afsnit II. i det i Folketinget fremsatte Forslag til Lov om Ændringer i og Tillæg til de nugældende Regler for den kommunale Beskatning ikke maa bringes til Anvendelse i Forholdet mellem København og Frederiksberg, og *subsidiært*, at der i dette Forhold indføres saadanne Lempelser, at Reglerne om Erhvervsskat ikke blive mere i Frederiksbergs Disfavør, end de ere efter den nugældende Lovgivning. (Indbragt den 10. Januar 1911 af Folketingsmanden for Københavns Amts 1ste Valgkreds, *Ellinger*).

Andragerne anføre, at den gamle Hovedbetragtning, at den kommunale Personskat udelt tilfalder Opholdskommunen, maa anses for at stemme med Ret og Billighed, saa længe de nugældende Lovregler om Kommunernes Udredelse af de offentlige Udgifter bestaa. Spørgsmaalet om at gøre Brud paa dette gamle Lovgivningsprincip og indføre en Erhvervsskat er imidlertid rejst som et Krav fra Byernes Side overfor Landet paa Grund af et ganske bestemt Fænomen, det nemlig, at en Del gode Skatteydere i en Købstad undertiden flyttede ud i en tilstødende Nabokommune med lavere Skatteprocent, og Købstaden derved gik Glip af en Del Skat, som den havde Brug for til Dækning af Udgifter til sociale Formaal, taget i videste Forstand. Da det, særlig under vore Forfatningsforhold, synes bedst stemmende med Frihedens Begreb ikke ad Lovgivningens Vej at lægge unødige Hindringer i Vejen for Befolkningens Valg af Opholdssted, der ofte er dikteret af hygiejniske og andre lignende berettigede Grunde, forekommer det Andragerne, at det i og for sig havde været det mest rationelle at imødekomme Byernes berettigede Klager i ovennævnte Henseende ved at foretage en Omlægning fra Kommune til Stat af en Del af Udgifterne til sociale Formaal. I Stedet for at iværksætte en gennemgribende principiel Forandring her, vedtoges imidlertid i 1903 en Erhvervsskat. De herom i Lov af 15. Maj 1903 indførte Regler gik imidlertid allerede udenfor de Grunde, i Kraft af hvilke Byerne havde krævet en Erhvervsskat, thi ifølge disse burde Erhvervsskatten formentlig ikke være gjort anvendelig mellem Kommuner, der i det væsentlige havde samme Skatteprocent og stod paa nogenlunde lige Højde i Retning af Udgifter til sociale Formaal. Erhvervsskatten burde saaledes ikke være gjort anvendelig i Forholdet mellem København og Frederiksberg. Endvidere gik Loven formentlig langt udenfor den ovennævnte Ramme ved sin Bestemmelse om, hvilke Personer der skulde svare Erhvervsskat, idet den bl. a. medtog ikke blot Grundejere, der alt gennem Grundskatterne